

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ธรรมแก้ธรรม

พุทธศาสนานี้สอนอย่างแม่นยำ ไม่มีเคลื่อนคลาดเลย คำว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วทุกชั้นทุกภูมิของธรรม ขอให้เดินตามนั้นจะก้าวขึ้นไปเรื่อย ๆ แต่นี่มันป็นเกลียวซี แล้วก็มาตำหนิธรรมว่าทำแล้วไม่เห็นได้ผลประโยชน์อะไร ตัวเลขขนาดไหนไม่ดู

ตคนรกทั้งเป็น ๙ ปี ตกจริง ๆ เราไม่เหมือนใคร ว่าอะไรเป็นอย่างนั้น ๆ ที่ออกปฏิบัตินี้ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ พรรษา ๗ สอบเปรียญได้แล้วออกเลย เพราะเราตั้งใจไว้อย่างนั้น พอจบได้เปรียญ ๓ ประโยคแล้วเป็นช่องทางหรือเป็นแบบแปลนแผนผังได้เป็นอย่างดีหาที่ต้องติไม่ได้ ออกเลย วังนั้นะ พอสอบได้ปีบออกเลยจริง ๆ เพราะปริยัติที่เรียนมาเหล่านั้นักธรรม ตริ โท เอก แล้วก็เปรียญอีก เป็นแบบแปลนแผนผังแล้ว แผนที่ตั้งตรงแนวแล้ว ยังแต่การปฏิบัติ

เราจึงได้มาไตร่ตรองตามหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน ท่านสอนพระทั่วไปที่มาทูลลาท่านออกไปเที่ยวกรรมฐาน ในตำราบอกไว้ชัดเจน ให้เลือกสถานที่ด้วยดี อย่าไปสุมสี่สุมห้า ทำน้ำเป็นทางขึ้นลงของหญิงของชายผู้คนทั่ว ๆ ไปอย่าไปอยู่แม่ที่สดต้นไม้ที่มีใบหนาลูกตก สัตว์มากินแล้วก็อย่าไปอยู่ สถานที่ใดมีก่อสร้างอย่าไปพระองค์ทรงสอนเองเลย ให้เที่ยวในที่สงัดวิเวก สติกับจิตอย่าให้เปลวจากกัน กิเลสจะกลัวคนมีสติ ผู้มีสติเรียกว่าผู้มีความเพียร ท่านสอนสอนอย่างละเอียดลออ เราพิจารณาตรองตามหาที่ค้ำไม่ได้เลย

การทำงานของพระเจ้าจะถอดถอนกิเลสนี้ มีแต่สติกับปัญญาตั้งลงในจิต ๆ กิเลสอยู่กับจิต ไม่ให้เปลวจากนี้ เรียกว่าทำงานตลอด สติเป็นสำคัญ วันนี้ได้พิจารณาธรรมะเต็มกำลังความสามารถของเรา ถึงนิสสัยวาสนาเท่าหนูกี่ตาม แต่มันอดไม่ได้มันหากเป็นของมัน หมุนตัวในธรรมทั้งหลายที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน พูดให้ชัดเจนหมุนเจ้าของก็หมุนแล้ว กิเลสขาดสะบั้นลงไปก็เคยพูดให้ฟังแล้ว ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓ ไม่ลืมนะ เพราะเป็นเรื่องลืมนไม่ได้ ฟาดดินถล่มในวันนั้นละ กิเลสขาดสะบั้นจากใจเหมือนฟาดดินถล่ม ไม่ลืมนะ

ทีนี้เวลานี้จึงมาทบทวนดูปฏิปทา ตำรับตำราที่ท่านสอนไว้ ตรงแนว ๆ ต่อทางพันทุกซ์ ๆ แล้วผู้มาปฏิบัติธรรมตามคำสอนพระพุทธเจ้าเป็นยังงัย มันไม่ได้ไปทางนั้นนะ มันแหวกแนว ๆ แม้ที่สุดผู้เข้าไปในวงกรรมฐานแล้วก็ยังไปแหวกแนวอยู่ในวงกรรมฐาน ส่วนที่นอก ๆ นานา วัดบ้านวัดอะไรก็แล้วแต่เถอะ กับพระทั่ว ๆ ไปอย่าพูด

ถึงเลย มันเข้ากันไม่ได้ จะรักษาได้แต่ส่วนใหญ่ๆ เช่นอย่างศีล..รักษา ได้เท่านั้นแหละ ส่วนธรรมไม่ได้สนใจรักษา กิเลสแท้ๆ แก้ได้ด้วยธรรมนะ ศีลเป็นส่วนหยาบตีกันเอาไว้ อันตรายส่วนหยาบเข้ามา ศีลกันเอาไว้ๆ ส่วนธรรมอยู่ภายใน พัดกันภายใน มันไม่ค่อยสนใจจุดนี้ซี กิเลสมันอยู่จุดนี้แหละ

จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบๆ ตั้งแต่พื้นๆ ถึงนิพพานไม่มีผิดเพี้ยนไปไหนเลย จึงเรียกว่าศาสดาองค์เอก สั่งสอนโลกสั่งสอนด้วยความบริสุทธิ์พระทัย ใจบริสุทธิ์ เป็นศาสดาทั้งองค์แล้วสอนโลก เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม สามโลกสอนได้หมดเลย ใครมีความสามารถไปสอนโลกได้ถึงสามโลก กามโลก รูปโลก อรูปโลก สอนได้หมดคือพระพุทธเจ้าของเรา ถ้าใครตั้งใจปฏิบัติ ธรรมะนี่คือตลาดแห่งมรรคผล นิพพาน เช่นเดียวกันกับหัวใจเราเวลานี้เป็นตลาดแห่งกิเลสตัณหาทั้งหลาย มันถึงหมุนแต่พื้นแต่ไฟเผาตลอดเวลา คือกิเลสอยู่ที่ไหนไฟจะอยู่ที่นั่น

อันนี้เราเปิดทางให้แต่กิเลสเหยียบย่ำทำลาย ไม่ได้เปิดทางให้ธรรมเข้าไปตลาดให้กิเลสแตกกระจายจากหัวใจบ้างเลย ถ้าลงธรรมเข้าไปตอนนี้ เอาเหล็กได้ กำลังมีพอๆ กัน เราได้เคยพูดให้ฟังแล้ว อันนี้ก็เกิดจากความเพียรของเราเองเวลามันแสดงขึ้นมาที่ว่าสติปัญญาอัตโนมัติ หรือความเพียรอัตโนมัติ มันเป็นขึ้นเองเวลามันแก่กล้าขึ้นมาแล้ว ความเผลอตั้งแต่ตื่นนอนถึงหลับไม่มีเผลอเลย มันหากเป็นของมันเองเวลามันฆ่ากิเลสฆ่าแบบนี้แหละ ที่กิเลสเหยียบหัวสัตว์ทั้งหลายมันก็เหยียบแบบนี้เหมือนกัน อะอะอะมีแต่กิเลสออก ตาหูจมูกลิ้นกายสัมผัสสัมพันธ์กับกิเลสออกหมดๆ ธรรมไม่มีออกเพื่อฆ่ากิเลส

ทีนี้เวลาทำความเพียรจริงๆ เพื่อมรรคผลนิพพานจริงๆ แล้วหมุนเข้าไปๆ ต่อไปก็เป็นสติปัญญาอัตโนมัติ หมุนเป็นธรรมจักร ฆ่ากิเลสตลอด มันรับกันได้นะ ไม่ใช่ว่าตั้งแต่กิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โลกเป็นอัตโนมัติของมันถ่ายเดียว เราก็ไม่เคยคิดแต่ก่อน ว่ากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โลกเป็นอัตโนมัติก็ไม่เคยคิด บทเวลาทางด้านความเพียรของเราหนักเข้าๆ สุดท้ายกลายเป็นความไม่เผลอเลย ตื่นนอนบิ๊บบัดกันแล้วกับกิเลสจนกระทั่งหลับๆ ถึงเวลาจะหลับมันยังไม่นอนหลับ มันพัดกับกิเลสอยู่ตลอดเวลา เติบงกรมลงทางจงกรมแล้วจนจะก้าวขาไม่ออกนั่นละ หมดกำลังแล้วออกที่จะให้มันคิดว่าอยากออกจากทางจงกรมไปพักไปผ่อน โอ้ย ไม่มีนะ ความเพียรถึงขั้นนี้แล้วไม่มี

นี่ละที่ว่าพระโสณะท่านประกอบความเพียรฝ่าเท้าแตก แต่ก่อนเราก็อิงธรรมดาในตำรับตำรามิ เมื่อไม่มีพยานเข้าไปยืนยันกันมันยอมรับกันไม่ได้นะคนเรา เห็นตั้งแต่คัมภีร์ว่าพระโสณะท่านประกอบความเพียรจนฝ่าเท้าแตก ในคัมภีร์มีเราก็อ่านไป แต่

เวลาถึงขั้นนี้แล้วมันวิ่งเข้าหากัน ยอมรับ หมอบเลยนะ ความเพียรอัตโนมัติมันละทำให้ ฝ่าเท้าแตก ถ้าลงได้ก้าวลงทางจงกรมแล้วไม่รู้จักขึ้น คือมันหมุนกันอยู่นี้ แม้ไม่ได้เดิน จงกรมมันก็หมุนของมันฆ่ากิเลส เมื่อถึงขั้นฆ่าแล้วไม่ถอยนะ เมื่อมีกำลังกล้าแล้วอยู่ที่ ไหนเป็นการฆ่ากิเลสไปในตัว ตาหูจมูกลิ้นกายสัมผัสสัมพันธ์ ธรรมออกแล้วๆ เพื่อฆ่า กิเลส ฆ่ากิเลสตลอดเวลา แล้วกิเลสจะมาจากที่ไหนสามโลกธาตุขาดสะบั้นไปหมด เพราะอำนาจแห่งความเพียร วิริยธรรม ปัญญาธรรม สติธรรม เป็นของสำคัญมาก

พอถึงขั้นความเพียรอัตโนมัติแล้วไม่มีคำว่าเกียจคร้าน มีแต่ได้รู้เอาไว้วๆ เท่านั้น ให้มันเห็นในหัวใจมันถึงพูดได้ชัด พูดตามตำรับตำราท่านก็เรียนเราก็เรียน เรียนมาจำได้ๆ แต่จิตกับธรรมมันไม่ถึงกัน แต่เวลาออกปฏิบัตินี้จิตกับธรรมเข้าถึงกัน แล้วยอมรับๆ ดังที่ว่าพระโสณะท่านประกอบความเพียรจนฝ่าเท้าแตกก็อ่านธรรมตา แต่เวลาไปถึงขั้นของเราเป็น ลงทางจงกรมแล้วไม่รู้จักออกไม่รู้จักหนีเลย จนกระทั่งก้าว ขาไม่ออก คือมันหมดกำลังก้าวขาไม่ออก พักเสียที ไปพัก ฝ่าเท้านี้เหมือนไฟลนหรือน้ำร้อนลวก ออกร้อนเป็นกำลัง

เอ้ ฝ่าเท้าเรามันแตกหรือ ได้เอาเท้ามาดู เราก็ไม่ลืมนะ คือมันเหมือนไฟลนฝ่าเท้าทั้งสองข้าง เราเอามาดู เอาฝ่าเท้ามาดูมันแตกจริงๆ หรือ ไม่แตก แต่พอเอามือไป สัมผัส โอ้ย เสียว ที่เสียวคือหนังมันบางเข้าไปๆ มันจะเข้าถึงเนื้อ พอเข้าถึงเนื้อแล้ว ท่านเรียกว่าฝ่าเท้าแตก มันไม่ได้แตกอย่างนี้นะ มันกัดเข้าไปๆ กระทั่งถึงเนื้อ นั่นท่าน เรียกว่าฝ่าเท้าแตก นี่เป็นแต่ยังไม่แตก หากเป็น แล้วก็ยอมเชื่อพระโสณะท่านที่ว่าท่าน เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก นี่ละถึงความเพียรอัตโนมัตินะ ไม่ใช่ท่านบังคับบัญชาเจ้าของ เองให้เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก ลงใจไม่ได้สำหรับเรา พอว่าความเพียรอัตโนมัตินี้ไม่ ต้องบอกฝ่าเท้า...แตก มันจะแตกไปได้ทุกอย่างเพราะความเพียรนี้มันถอยไม่ได้เลย

นิพพานอยู่ชั่วเอื้อมๆ หวดหวิดๆ นั่นละถึงขั้นนั้นแล้วเออละ ฝ่าเท้าแตกไม่ต้อง บอก พระพุทธเจ้าสอนไว้ตรงไหนผิดที่ไหน สดๆ ร้อนๆ ตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน คือพุทธศาสนาสดๆ ร้อนๆ ท่านว่า อกาลิโกๆ สิ่งสมกิเลสเกิดกิเลสทันที สิ่งสมธรรม ธรรมเกิดทันที เป็นอกาลิโก ไม่เลือกกาลสถานที่เวล่ำเวลาเหมือนกันทั้งสองฝ่าย ให้มัน เห็นประจักษ์ในตัวเองมันถึงพูดได้ชัดเจนนี่ไม่สะทกสะท้าน ก็มันจ้งๆ อยู่นี้ รู้จ้งๆ อยู่นี้ ภาวนาใจ มันอาจหาญนะ อาจหาญที่จะพูดทุกอย่างตามความจริงให้เพื่อนฝูงที่มุ่งหวัง ต่ออรรดต่อธรรมด้วยกันฟัง แต่ผู้นอกนั้นก็ปล่อยไปตามสภาพๆ

ไปสถานที่ควรหุหนวกหุหนวก ตาบอดบอดไปเสีย เหมือนไม่รู้ไม่ชี้ไปเสีย ไป สถานที่ควรจะออกแง่ไหนๆ มันจะออกรับกัน บรรดาท่านผู้เสาะแสวงหาธรรมเข้าหา กัน เป็นยังงั อยู่ในที่นั้นเป็นยังงั อยู่ภูเขาลูกนั้นเป็นยังงั ถามหาแต่เรื่องความเพียร

ในสถานที่สำคัญๆ ไปเล่าสู่กันฟังนี่เพลินเลยนะ เป็นชั่วโมงๆ ไม่ใช่เล่นนะคุยกัน มีแต่เรื่องธรรมดุดตี่ม เป็นกำลังใจของกันและกันความเพียร ท่านทั้งหลายเห็นพุทธศาสนาว่าเป็นยังไง เห็นตั้งแต่กิเลสนั้นหรือเป็นกองเงินกองทอง คือมูตรคือคุณนั้นหรือ กิเลสคือตัวมูตรตัวคุณมันเต็มอยู่ในหัวใจเรา นี่หรือคือกองเงินกองทอง ธรรมแท้ที่เป็นกองเงินกองทองไม่ได้สนใจมันเป็นอย่างไง พิจารณาบ้างซิ

พระพุทธเจ้าทั้งองค์เป็นกองมูตรกองคุณหมด กิเลสเป็นกองมูตรกองคุณ ทั้งสามโลกธาตุนี้เทิดทูนมันทั้งนั้น ไม่มีใครที่จะไม่ยินดีกับกิเลส ยินดีไปหมดๆ นั่นแหละถ้าเป็นเรื่องกิเลส เพราะฉะนั้นมันถึงออกจากทุกข์ได้ยาก ถ้าเอาตามธรรมพระพุทธเจ้าแล้วที่แรกบิกขินนะ บิกขิน เชื่อพระพุทธเจ้าบิกขิน เพราะความอยากพ้นทุกข์บิกขินๆ ได้ฝึกกัน ตัวชี้เกยชี้คร้านท้อแท้อ่อนแอมันคอยจับหางดึงไว้ ถ้าเป็นหมาไม่มีหางแหละ หางขาดพระเราเข้าใจไหม ผู้ประกอบความเพียรเราบินไป กิเลสมันจับหางดึงเอาไว้ อย่าด่วนไป พักเสียก่อน ตื่นนอนแล้วค่อยทำความเพียรเมื่อไรก็ได้ เมื่อไรก็ได้ซิ เพราะหมอนมันอยู่กับตัวไซ้ไหม เป็นอย่างนั้นนะ

พอถึงขั้นมันแล้วนี่อย่ามาพูดเรื่องเสือเรื่องหมอน หมุนตัวๆ เลย นิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆ มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ สดๆ ร้อนๆ ในใจ ว่านิพพานมีหรือไม่มีไม่สนใจเลย เหมือนว่าอยู่ชั่วเอี่ยมๆ คว่ำผิดคว่ำถูกๆ มันก็ปั่นใหญ่ละซี ให้มันเห็นในหัวใจเจ้าของมันถึงชัดเจนนะ ที่ว่าจับผิดจับถูก นิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆ คือความเพียรที่เป็นอัตโนมัติแล้วนะนั่น ก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญา ความเพียรอัตโนมัติ สติปัญญาเป็นอัตโนมัติ ก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญาเป็นอัตโนมัติ

นี่ละที่นี้ไม่มีคำว่าจะถอยหลัง เหมือนวานิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆ เป็นก็เป็นตายก็ตายไม่สนใจ ขอให้พ้นอย่างเดียวพอ นั่น แล้วก็พ้นได้จริงๆ ธรรมพระพุทธเจ้าสอนเอา เพียรไปเลย พ้นได้ มันก็พ้นได้จริงๆ นี่จนจะตายแล้วสอนท่านทั้งหลาย เปิดสอนทุกอย่างแล้วนะ หรือท่านทั้งหลายเห็นว่าหลวงตานี้มาอวดท่านทั้งหลายหรือเวลานี้นะ เราปฏิบัติความเพียรมาจนกระทั่งบางที่มันท้อใจน้อยใจให้เจ้าของก็มี นี่กิเลสมันขึ้นมาทั้งๆ ที่พุ่งๆ นะความเพียรไม่ได้ถอย ในระยะเช่นนั้นมันมักจะเป็นเวลาเราอยู่ในภูเขา ลงไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน มันจะตายจริงๆ แล้วด้อมๆ ไปบิณฑบาตเสียวันหนึ่งฉัน แล้วก็เว้นไป มันจะตายจริงๆ ก็ไปบิณฑบาตมาฉันเสีย

บางที่ไม่ถึงหมู่บ้านไปนั่งจับเจ้าอยู่นั้น มันหมดกำลัง ที่นี้กิเลสได้ที่แล้วขึ้นมาเหมือนคนพูดเป็นคำๆ ขึ้นในหัวใจ นี่เรียกว่ากิเลสเกิดเพื่อสังหารธรรมคือความเพียรของเรา สักเดียวพูดเป็นคำขึ้นมา นี่เห็นไหมท่านทำความเพียรเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายเวลานี้รู้ไหม กระทบให้เราอ่อนความเพียร

ความหมายว่าฉัน ท่านประกอบความเพียรจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม ขึ้นเป็นคำๆ นะ ธรรมออกก็เป็นธรรมเหมือนกัน พอทางนี้ขึ้น จบลงปั๊บ ทางนี้ขึ้นรับกันปั๊บ การกินนี้ก็กินมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งถึงบัดนี้ไม่เห็นมี วิเศษวิโสอะไร อุดเพียงเท่านั้นจะตายหรือ เอาตายก็ตาย นั่นมันรับกัน ดัดผิงเลย

ถ้าเชื่อกิเลสแล้วหมอบเลย โอ๊ย ไม่เอาละจะตาย นี่มันไม่ว่างั้น ก็กินมาตั้งแต่วัน เกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไรก็ถูกแล้วใช้ไหม อุดเพียงเท่านั้นจะตายหรือ เอาตายก็ตาย นั่น พุงเลย นั่น กิเลสเกิดครั้งแรก ครั้งที่สองธรรมเกิดแก่กัน ที่ว่าการกินนี้ก็กินมาตั้งแต่วัน เกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อุดเพียงเท่านั้นจะตายหรือ เอาตายก็ตายนี่ธรรมเกิด มันตอบ รับกันๆ จิตใจก็แข็งแกร่งตลอด

โอ้ เวลาไปทำความเพียรอยู่ในป่าในเขาทุกข์แสนสาหัส เหมือนไม่มีค่ามีราคา คนทั้งโลกเป็นคนหมด อาภัพวาสนาไม่มีราคาค่าราคาคือเราคนเดียว เวลาไปอยู่ในภูเขา บิณฑบาตมามานั่งก้อนหิน บิณฑบาตมาก็ไม่ได้อะไรละ ได้ข้าวเปล่าๆ ก็เอา พอยัง อัดภาพให้เป็นไปเพื่อมุ่งธรรมทั้งหลาย จิตมันอยู่กับธรรมไม่ได้อยู่กับอาหารการกิน เพราะฉะนั้นการไปที่ว่าอดว่าอยากขาดแคลนไม่ใช่เขาไม่ให้ นะ คือบ้านไหนบ้านใหญ่ แล้วอาหารเหลือเพื่อ ฉันทลงไปแล้วความเพียรไม่ดี การหลับนอนถ้าอาหารดีๆ ตามโลก สมมุตินิยมแล้ว กินแล้ววังเวงโดดขึ้นเรียกว่าหิวขึ้นเขียง ขึ้นแล้วไม่ยอมลง มันบอก อยู่ในตัวของมัน ถ้าอดหิวอ่อนเพลียนี่ความเพียรดี

อย่างผ่อนอาหารอดอาหาร อดผ่อนไปอดไปหลายวันสติยังแน่นๆ ไม่ขาดวรรค ขาดตอน ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่มีผลอ สติไม่ผลอนั่นแลคือความเพียร ติดต่อ อยู่กับสตินะ การขบการฉนั้นสำคัญมากได้สังเกตด้วยดินะ ไม่ว่าเห็นอะไรมาจะ คว้ามั้มๆ ไม่ได้นะ ผู้ประกอบความเพียรต้องได้เล็งถึงอรรถถึงธรรม ส่วนมากจึงต้องได้ มั้กรรมมานอย่างนั้นละ ทรมาณ เวลาเอากันหนักก็หนักจริงๆ แต่เวลาเบา มันหากเป็น ของมันเอง เพราะมันอยากเบาอยู่แล้ว เวลาหนักก็พึดกันเต็มเหนี่ยว

ฆ่ากิเลสเป็นของง่ายเมื่อไร เอาเป็นเอาตายอยู่ในภูเขา บางทีทำให้เจ้าของ น้อยใจเจ้าของ กิเลสหลอก คนทั้งโลกนี้ หมตวาสนาเป็นคนอาภัพแต่เราคนเดียวหรือ เป็นนะ มันพุงๆ ขึ้นมา มันหลอกเร จะให้เราอ่อนความพากเพียร เหมือนที่เราเป็น คนอาภัพที่สุดในบรรดาคนทั้งโลก มีเราคนเดียวเป็นคนอาภัพ เห็นไหมกิเลสมันหลอก เวลามันพลิกปั๊บ คนทั้งโลกเขาวิเศษวิโสยังง้างบ้าง นั่นมันแก่กัน พระพุทธเจ้าเกิดใน ท่ามกลางโลก พระองค์ทำยังไงจึงได้ตรัสรู้เป็นศาสดาของโลกละ นั่น ท่านทำยังไงเราก็ ทำแบบเดียวกัน มันก็กลับมาหาเรา ภูมิใจขึ้นแล้ว เป็นอย่างนั้นนะ

ต้องได้เตือนเรื่อยสอนเรื่อย กิเลสเกิดธรรมเกิด โต้ตอบกันอยู่ตลอดเวลา เวลา มันเป็นอัตโนมัติแล้วที่นี้ไม่ต้องบอกละ หมุนตัวๆ ในระยะชั้นอยู่ในท่ามกลางกำลัง ความเพียรดุเดือด แต่รากฐานมันคงยังไม่ได้เต็มที่ นี่กิเลสกับธรรม กิเลสมักจะพัดหัว เราทอนนั้นละ พออรรถธรรมคือสติปัญญา หรือขึ้นไปถึงภาวนามยปัญญา สติปัญญา เติบโตโดยอัตโนมัติแล้วที่นี้กิเลสไม่ต้องบอกขาดสะบั้นไปเลย เหยียบเรื่อยไปเลย จนกระทั่งหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีในหัวใจ อะไรที่ว่างเปล่าสูญเปล่า ที่พระพุทธเจ้า สอนพระโมฆราช ดูก่อนโมฆราช เธอจะมีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่า แล้วจะพึงพันพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นสำหรับผู้พิจารณาโลก เป็นของว่างเปล่าอยู่อย่างนี้

นั่นท่านสอนพระโมฆราช พระโมฆราชก็บรรลุธรรมขึ้นมา ที่นี้ใครก็ตามเมื่อก้าว เข้าไปนี่แล้ว เข้าถึงขั้นที่พระโมฆราชเป็น มันก็เป็นพระโมฆราชด้วยกันหมดนั่นแหละ พระอรหันต์เป็นพระโมฆราชด้วยกันทั้งนั้น ว่างเปล่าหมด ไม่มีเข้ามาผ่านในหัวใจ เลย จึงว่าโลกว่างเปล่า สูญญโต คือสมมุติทั้งหมด คือกิเลสเป็นตัวยอดสมมุติขาด สะบั้นลงไปแล้วไม่มีสมมุติอะไรเข้ามาผ่าน นั่นละเรียกว่าโลกว่างโลกสูญเปล่า เป็น อย่างนั้น เขาก็มีของเขาอยู่อย่างนั้น แต่ผู้นี้ไปกว้านเอามาเผาเจ้าของ จิตตัวนี้มันก็มัน คะนองมาก ไปคว้านนั้นมาคว้านนี้มา อันนั้นดีอันนี้ไม่ดี มีแต่เรื่องก่อเหตุเผาเจ้าของ แต่ เวลานี้สงบลงไปแล้วไม่ไปตำหนิเขาก็อยู่ของเขาไปอย่างนั้น

พอตัวสำคัญมันหมายถึงกิเลสตัวเป็นภัยขาดสะบั้นลงไปแล้ว ไม่มีอะไรมาก่อมา กวน อยู่ด้วยความว่าง อิริยาบถทั้งสิ้นของพระอรหันต์อยู่ด้วยความว่างเปล่าจากกิเลส ทั้งหมด กิเลสนั้นละเป็นก้างขวางคอ กิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วว่างไปหมดเลย นั่น พา กันพิจารณาเอา ธรรมเหล่านี้เป็นธรรมสดๆ ร้อนๆ ไม่ได้ครีไม่ได้อ้อล้าสมัย เหมือนกิเลส สดๆ ร้อนๆ เผาหัวใจคนตลอดเวลา แล้วยังจะเผาไปอีกถ้าลืมหืมตัวตลอดเวลา มันจะเผา ไปตลอดเวลา ธรรมถ้าฟื้นขึ้นมาแล้วก็เผากิเลสตลอดเวลา หลุดพ้นโลกเป็นของว่าง เปล่าไปหมดเลย จากหัวใจ ใจว่างแล้วนั้น

มันเห็นชัดๆ มันสดๆ ร้อนๆ นะธรรมพระพุทธเจ้า อย่าไปเข้าใจว่าอยู่ดินฟ้า อากาศ ฟ้า แดด ดิน ลม ต้นไม้ภูเขาที่ไหน อยู่ที่นี่ กิเลสอยู่ที่นี่ ความมืดบอดอยู่ที่นี่ เปิดอันนี้ขึ้นมาแล้วความสว่างกระจ่างแจ้งอยู่ที่มืดๆ นี้แหละ กิเลสออกแล้วก็แจ้งเอง ธรรมจำขึ้นมา เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ

แวงน้อยเขากำลังปลูกตึกสร้างตึกกะ แวงน้อยไซ้ไหม (ไซ้ครึ่ง คอนกรีตเสริม เหล็ก ๒ ชั้น ๑๑ ล้าน ๕ แสน) แวงน้อย ส่วนอำเภอบึงกุ่มตัดมาแล้ว ตัดมาหาแวงน้อย แล้ว ที่แรกเราก็จะไม่ให้แล้ว ชูห์มาวิชัย มันมาโจมตีเรา มันเห็นแก่เก้าอี้รัฐมนตรี เวลา

ทักษิณเป็นนายก มันเป็นบริษัทบริหารทักษิณ มันป็นขึ้นหาเก้าอี้เหยียบหัวเราขึ้นไป เราเลยเปลี่ยนชื่อให้มัน มันมีความดีความชอบ เปลี่ยนชื่อให้ใหม่เสีย ว่าหมาวิชัยเราว่างี้เข้าใจ นี้ออกแล้ว แต่ก่อนเรียกหมอวิชัยๆ มันมาเหยียบบนนั้นเหยียบนี้ มาเหยียบหัวเราเข้า เราเลยยกฐานะมันขึ้นเสียให้เป็นหมาวิชัยไปเลย มีความดีความชอบแล้วเป็นหมาวิชัย ได้ยื่นทั่วประเทศ

ใครพูดได้อย่างนี้ ไม่มีใครพูดได้ นี่พูดได้สามแดนโลกธาตุเหยียบไปหมดเลย พูดได้ทั้งนั้น มันช่างน่าด้านจริง ๆ นะหมอนี้ ความเห็นแก่ลาภแก่ยศ ไม่รู้จักบุญจักบาป ไม่รู้จักสูงจักต่ำ เราเห็นในไอ้หมาวิชัยกับเรามันชัดเจน โรงพยาบาลนั้นช่วยเท่าไร ตั้งแต่แกเป็นหมอเป็นผู้อำนวยการอยู่โรงพยาบาลนั้น เราไปนั้น ตั้งแต่รถแต่เรา ห้องต่าง ๆ เวลานี้ดูว่ากำลังสร้างอะไรอีกนะ อำเภอเพ็ญได้เยอะอยู่ ทั้งดูทั้งว่ามัน แต่ก็ทั้งให้มันตลอดนะ ก็เราไม่ได้มีอะไรเป็นข้อข้องใจ หรือว่าโกรธว่าแค้นอะไรเขาเราไม่มี สัตว์ในโลกนี้เราไม่มี ถึงจะตายก็ตายเปล่า ๆ เรา เราจริง ๆ นะ ใครเขาจะมาฆ่าเราให้ตายตายไปเปล่า ๆ ที่จะให้ว่ามีความโกรธแค้นต่อผู้ใดก็ตามไม่มี ตายเปล่า ๆ เราไม่มี กิเลสตัวโกรธ ๆ แค้น ๆ ผูกอาฆาตมาดร้ายไม่มี ตายก็ตายไปเต็มตัวเรา ยังอยู่ก็ยังอยู่เต็มตัวจริง ๆ นะ

วันนี้ส่วนมากจะไปโรงพยาบาล จันท์ อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ ไปโรงพยาบาลต่าง ๆ เสาร์ อาทิตย์ไปตามวัด อย่างเมื่อก่อนนี่ก็ดูไปถ้ำผาปู่มา ไปที่ไรคือไปให้เราไปของเต็มรถไปเทปี่ะเลย อย่างเมื่อก่อนนี่ก็ไป ของเต็มรถเลย จากนั้นไปก็เรียกแม่ชีมา มีกี่คน ๆ ให้คนละพัน ๆ แล้วก็มอบเงินส่วนกลางไว้ห้าหมื่น สำหรับทำอาหารถวายพระในจุดศูนย์กลาง วัดถ้ำผาปู่รู้สึกจะมีเขี้ยว ๆ ตั้งแต่ท่านอาจารย์คำดีล่วงไปแล้ว ท่านอาจารย์คำดีกับเรานี้ โอ้ย ผูกพันกันมากจริง ๆ จนเราอายุ จนร้องไ้ก้เลยนะ อย่างท่านฝากมากับดอกเตอร์ ดอกเตอร์ไปส่งท่าน ท่านไปผ่าตัดโรคมมา ส่งไปถึงวัดถ้ำผาปู่แล้วก็จะมาหาเรา

เอ้อ ขอฝากความคิดถึงบุญถึงคุณไปหาท่านมหาบัวให้ด้วยนะ ท่านมหาบัวเป็นอาจารย์ของอาตมา อู๊ย ทำไมถึงว่างั้นละ เราสะดุ้งเลย เราเคารพท่านสุดหัวใจ ทำไมมาพูดอย่างนั้น ก็ท่านสั่งมาอย่างนี้ เรื่องมีบุญมีคุณก็จริงอยู่ นั้นละท่านอาจารย์คำดี ถ้าเป็นเรื่องของธรรมจะเรียกว่าเป็นอาจารย์ก็ถูก แต่เรื่องของอาวุโสภันเตความเคารพกันเราไม่อยากจะพูด เพราะเราเคารพท่านอยู่แล้วใช่ไหม ที่ว่าเป็นอาจารย์ของอาตมา โอ้ย เราก็อ้างเลย ถ้าพูดถึงเรื่องธรรมนั้นก็ยกให้ ท่านเอาค่านั่นละ ท่านเป็นพระกตัญญู ท่านมหาบัวเป็นอาจารย์ของอาตมา

เราไม่ลืมท่านพูดอย่างเปิดเผย ท่านไม่สงวนศักดิ์ศรีตั้งงามอาวุโสกันเถอะไร ท่านสงวนธรรม ท่านเคารพธรรม เพราะฉะนั้นท่านถึงบอก ผากความคิดถึงบุญถึงคุณ ไปหาท่านมหาบัวด้วยนะ ท่านมหาบัวเป็นอาจารย์ของอาตมา เราสะดุ้งเลยตอนนี้ ทำไมจึงว่าฉัน เราเคารพท่านสุดหัวใจเราแล้ว ก็ท่านสั่งมาอย่างนั้น เขาก็ทิ้งป๊วะไป ความจริงก็เป็นอย่างว่า นี่พูดให้ฟัง มันก็บันดลบันดาลนะละ แผลกอยู่ เรายังไม่เคยไปวัดถ้ำผาปู่เลย ยังไม่เคยไปเลย แต่เรื่องท่านอาจารย์คำดีกับเราพบกันในที่ต่าง ๆ นั้นเราพบเรื่อย พูดธรรมะกันตลอดมา แต่สำหรับวัดถ้ำผาปู่เรายังไม่เคยไป มันบันดลบันดาลอะไรไม่ทราบนะ

กฎึหลังนั้นก็อยู่นั้นเดี๋ยวนี้ ท่านเดินจงกรมอยู่นั้นท่านว่า ท่านเล่าให้ฟังเองทีเดียว เดินจงกรมติดปัญหา ตอนที่กำลังเป็นปัญหาเรียกว่าอัตโนมัติหมุนตลอด ทีนี้เวลาติดแล้วมันเหมือนหอกเหมือนหลาวที่มแทงเข้าไปประสานกัน ท่านคับหัวอกเหมือนหัวอกจะแตกท่านว่าฉัน มองหาใครก็ไม่เห็น มองหาใครมันไม่ติดหัวใจ มองเห็นแต่ท่านมหาองค์เดียว เคยคุยกันมาแล้วธรรมะทางภายในคุยกันมาแล้ว พอว่าฉันปู่ปู่ท่านก็ขึ้นมา มาจุดธูป มีแท่นพระอยู่ข้างล่างแท่นหนึ่ง ท่านเดินจงกรมแล้วขึ้นมา มาจุดธูปจุดเทียนไหว้พระ เสร็จแล้วท่านไม่ได้พูดธรรมดานะ ท่านบอกว่า ขออาราธนาท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน มาโปรดโดยด่วนว่าจ้างด้วยนะ

มันก็บันดลบันดาลอะไร พอตีตอนเที่ยงเราก็เตรียมของปู่ปู่สั่งรถมาเลย แต่ก่อนรถในวัดไม่มี สั่งรถในตลาดให้เขาเอารถมา มาก็ขึ้นรถไปเดี๋ยวนั้นเลย พอไป มาถึงโธ้ว มาเร็วอยู่นะ เร็วอะไร มันจะได้คุยกันท่านว่าฉัน ท่านเล่าอันนี้ให้ฟัง ตอนเช้าท่านว่าขออาราธนาท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน โธ้วเราจะว่าโดยด่วนไม่โดยด่วน ขึ้นรถมันก็วิ่งรถเราก็ดี มันก็ด่วนละซิ ไปหาท่าน เอ้อ มาเร็วดีนะ นี่ละมันบันดลบันดาลมันแผลกอยู่พอ ๕ โมงมันสะดุดในจิตก็ก ๆ แต่ก่อนมันเป็นอยู่มันหนักเข้า เลยเรียกให้เขาไปเอารถมาจากตลาด รถลูกศิษย์ รถเขาวลิตมา มาก็ขึ้นรถไปเลย ท่านจึงบอกว่า โธ้ว มาเร็วอยู่นะ

อันนี้มันบันดลบันดาลนะ ไม่เคยไป ไปก็ไปคุยกัน ไปถึงจุดที่ท่าน คือปิดประตูไม่ให้ใครเข้าไป เข้าไปถึงท่านตั้งแต่ ๕ โมงเย็นกว่า ๆ ยังไม่ถึง ๖ โมง นัดกัน ๖ โมงแต่เราไปก่อนเวลา ท่านจะให้พระมาตามไปว่าฉัน เราบอกว่าถึงเวลาเราจะไปของเราเองพอ ๕ โมงกว่าเราก็ไปคุย ปิดประตูปู่พูดเฉพาะท่านกับเรา ปัญหาเฉพาะ ทีนี้ก็ไปถึงปัญหาที่ท่านว่า มันเหมือนหอกเหมือนหลาวที่มอยู่นี้ เดียวนี้คับหัวอกอยู่เลยแก้ไม่ตกมองเห็นแต่ท่านมหา เพราะฉะนั้นท่านจึงบอกว่าจุดธูปจุดเทียนอาราธนาท่านมหา มาโปรดโดยด่วน เราก็บันดลบันดาลไปวันนั้นเสียด้วย โธ้ว มาเร็วอยู่นะ ท่านเล่าให้ฟังถึงรู้เรื่องราว

มันบันดาลอะไรก็ไม่รู้ เราก็ไปตามประสีประสาเรานั้นแหละเราก็บอก ประสีประสาอะไรก็ตามเถอะ ได้ทั้งหนังทั้งเขาพอแล้วท่านว่า ท่านก็พูดถึงธรรมะที่ข้องใจ พอเราถวายนามธรรมตรงท่านข้องใจ ร้องโวก์ขึ้นเลยนะ อยู่สองต่อสองละ ท่านร้องโวก์ขึ้นด้วยความถึงใจท่าน เหมือนว่า เอ้อ ขึ้นเลยทันที เอาละที่นี่เปิดแล้ว ๆ จะเข้าละที่นี่เข้าแล้วที่นี่ โอ้โฮ มันเหมือนหอมเหมือนหลาว ที่นี้ออกหมดแล้วหอมหลาว ยังเหลือแต่จะเข้าเท่านั้น เปิดอ้าแล้วประตูเปิดแล้ว เสียงลั่นขึ้นเลยสองคนเท่านั้น นั่นเรียกว่าธรรมะถึงใจเข้าใจใหม่ ที่แก้กันตก บอกว่าเปิดแล้วเดี๋ยวนี้ ยังเหลือแต่จะเข้าเท่านั้น ท่านร้องโวก์เลย นั่นอย่างนั้นละ เพราะฉะนั้นท่านถึงว่า ท่านมหาบัวเป็นอาจารย์ของอาตมา อย่างนี้ละ

เราไม่พูดถึงว่าอาวุโสกันแต่ไม่มีนะ ธรรมเหนือทุกอย่าง ธรรมแก่ธรรม อย่างที่เราพูดกับท่านก็คือว่าธรรมแก่ธรรมนั่นเอง ท่านก็พอใจร้องโวก์ขึ้นเลย เอาละเปิดแล้วที่นี่เปิดแล้ว ไปได้แล้วที่นี่ท่านว่า ไปคราวหลังนี้ไม่นานนะ เพราะมันจวนจะเข้าแล้วเข้าไม่ได้ ถูกปิดอยู่ด้วยปัญหาอันนี้ละ พอเราไปกราบเรียนท่านท่านก็ร้องโวก์ขึ้นเลย อีกไม่นานเราไปอีก เป็นยังไงที่นี่ ผ่านได้แล้ว นั่นมันจวนแล้ว มันจวนจะผ่านแล้ว เปิดแล้วประตูยังเหลือแต่จะเข้าเท่านั้น พอเรามาท่านก็เข้าทำ ผ่านแล้วที่นี่ผ่านแล้ว หลังจากนั้นมาท่านก็หูหนวก หูท่านหนวก เราหุติก็เขียนจดหมายถามกัน ๒-๓ ประโยคเท่านั้น ท่านก็ยกจบเสียก่อนนะ จดหมายฉบับนี้ ยืม จบเสียก่อนแล้วมาอ่าน อ่านแล้วท่านก็เขียนตอบมา เราก็รับมาอ่านแล้วเขียนถามไปอีก ท่านตอบมาปั๊บแล้วเราก็ยกมือสาธุหมดปัญหาแล้ว ท่านก็ผ่านตั้งแต่นั้นละมา

พอท่านมรณภาพอัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุเรียบริ้วแล้ว นั่นละสักขีพยาน เปิดแล้วที่นี้ยังเหลือแต่จะเข้าท่านว่า เข้าได้จริง ๆ นี่ละธรรมะเป็นอย่างนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับอาวุโสกันแต่ ขึ้นอยู่กับภูมิจิตภูมิธรรมที่จะแก้ไขซึ่งกันและกัน เป็นอย่างนั้นนะ ตั้งแต่สามเณรยังแก่พระเถระได้ สามเณรเป็นพระอรหันต์ พระเถระเป็นปุถุชน ต้องถามปัญหากับเณร เณรแก้ไข บางเณรก็น่าขบขัน พระก็เป็นพระแบบเรานี่ เพราะชอบเล่นกับเด็กกับหมา พอไปเห็นเณรน้อย เณรน้อยองค์นั้นเป็นพระอรหันต์ พระองค์นี้เหมือนเรานี้แหละ ไปก็ไปจับหัว เคาะโป๊ก ๆ เคาะหัวเณร เป็นยังไงไม่อยากจะสึกหรืออึลุจไม่อยากจะสึกหรือ

เณรก็บอกว่าไม่อยากจะสึก เณรเป็นอรหันต์แล้วนะนั่น ทางนี้เป็นปุถุชนไปตบหัว เณรหยอกเล่น เป็นยังไงอึลุจไม่อยากจะสึกหรือ เณรก็บอกว่าไม่อยากจะสึก พอกลับออกมาหมู่เพื่อนเล่าให้ฟัง เณรนี้เป็นพระอรหันต์ หือ อย่างนั้นหรือ โอ๊ย ไปขอขมานะ นี่ท่านก็เป็นธรรมเหมือนกัน ไปขอขมาเณร เณรก็ไม่ว่าอะไร นี่ในตำรานะ ไปหยอก จับหัว

ณเฒ่าแล้วเคาะหัวโป๊กๆ ไม่อยากสึกหรืออีลุ้ง บอกว่าอีลุ้งไม่อยากสึกหรือ เณรก็บอกว่า ไม่อยากสึก ก็ท่านเป็นอรหันต์แล้ว พอมาพระก็บอก เณรองค์นี้เป็นพระอรหันต์แล้วนะ หือ ขึ้นมาเลย ตายกุตาย ไปเคาะหัวเณรหยอกเล่น เลยกกลับมาไปขอขมาเณร

ท่านก็เป็นธรรมอยู่นะ ไปขอขมาเณร ท่านโง่ท่านว่างั้น นี่ละมีในตำรับตำราอย่างนี้ เณรเป็นพระอรหันต์พระเป็นปู่คุณ ไปจับหัวเณร ก็มันน่ารัก เด็กใช้ไหมล่ะ ไปเคาะหัวโป๊กๆ ไม่อยากสึกหรืออีลุ้ง ว่าอีลุ้งด้วยนะ ไม่อยากสึกหรือ เณรก็บอกไม่อยากสึก พอดีพระไปเตือนละซิ ว่าเณรองค์นี้เป็นพระอรหันต์ เลยมาขอขมาเณร ว่าโง่จะตายมา เคาะหัวเณรหยอก มันน่ารักเด็กเข้าใจไหม ก็ไม่นึกว่าจะเป็นพระอรหันต์นี่ เณรก็บอก ไม่อยากสึก ก็เณรเป็นพระอรหันต์ก็วางกิริยากับครูบาอาจารย์ที่เป็นอาวุโสตามสมมุติไว้ เรียกร้อยด้วยความเคารพ ว่าไม่อยากสึกท่านก็ว่างั้นแหละ แล้วก็ไปธรรมดา ที่นี้พอไปแล้วพระเตือน บอกว่าเณรนี้เป็นพระอรหันต์แล้ว ทางนั้นก็ร้องไห้อีก กลับออกมาขอขมาเณร เนาะ ท่านก็เป็นธรรมอยู่นะพระองค์นั้น เอาละพอ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ